

Εισαγωγή στη ληστεία

ΑΝ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΝΥΧΤΑ, ο φάρος ήταν σβησμένος. Πάει καιρός που είχε να φωτίσει. Τα πλοία τώρα πια έχουν τα ραντάρ να τα κατευθύνουν και δεν έχουν ανάγκη τα φώτα των φάρων. Κι έτσι είχε εγκαταλειφθεί. Ήταν χτισμένος στο μέσο της θάλασσας σε ογκώδη βράχια, που ενώνονταν με τη στεριά με μια μικρή και στενή, βραχώδη λωρίδα γης. Η τοποθεσία ήταν ερημική και οι περισσότεροι είχαν ξεχάσει ή αγνοούσαν την ύπαρξη του φάρου.

Εκείνη τη νύχτα, στο ψηλότερο δωμάτιο του φάρου βρίσκονταν δύο άντρες. Οι σκιές έκαναν τις γραμμές των προσώπων τους να φαίνονται έντονες. Η μπάσα φωνή τους ακουγόταν καθαρά στην ησυχία της νύχτας. Εκεί, τελείως απομονωμένοι, συζητούσαν για τα μεγαλύτερήβολα και καθόλου αθώα σχέδιά τους.

«Η τράπεζα θα είναι γεμάτη ρευστό» είπε ο ένας.

«Τι είναι το ρευστό; Λεφτά δεν πάμε να ληστέψουμε;» απόρησε ο άλλος μασώντας μια τσίχλα.

«Ναι, αυτό εννοώ. Γεμάτη λεφτά. Θα είναι γεμάτη λεφτά, γιατί θα βρισκόμαστε στα μέσα του Αυγούστου.

Και το μέρος, επειδή είναι παραθαλάσσιο, θα είναι γεμάτο τουρίστες. Η τράπεζα, για να είναι σε θέση να εξυπηρετήσει όλους αυτούς τους τουρίστες που θα ξεμένουν από λεφτά, θα έχει τα ταμεία της γεμάτα. Είναι και όλοι αυτοί οι μαγαζάτορες με τις εισπράξεις τους, που θα σπεύδουν να τις καταθέσουν. Και είναι και η περίοδος των αδειών, που σημαίνει ότι η αστυνομία θα υπολειπεται. Είναι ο ιδανικός μήνας» είπε με βεβαιότητα αυτός χωρίς την τσίχλα.

«Θα κάνουμε γερή μπάζα» αποκρίθηκε ο άλλος με την τσίχλα, τρίβοντας τα χέρια του από ικανοποίηση.

«Το σχέδιό μου είναι απλό. Συνήθως τα απλά σχέδια πετυχαίνουν. Τα περίπλοκα είναι αυτά που στραβώνουν. Τα περίπλοκα έχουν τόσο πολλές λεπτομέρειες που πρέπει να σου βγουν σωστά και όλο και κάτι θα πάει λάθος. Και μετά, τέλος, πάπαλα, την πάτησες. Πριν το καταλάβεις σε έχουν μπαγλαρώσει».

«Δεν έχω καμία όρεξη να με μπαγλαρώσουν. Έχω κάνει λιγάκι φυλακή και είναι πολύ βαρετά. Δε φαντάζεσαι πόσο. Δε μου άρεσε καθόλου. Ένιωθα σαν φυλακισμένος».

«Άκου πώς θα γίνει. Πηγαίνουμε στην τράπεζα οπλισμένοι...»

«Οπλισμένοι; Με όπλα;» τον διέκοψε ταραγμένος αυτός με την τσίχλα, που σκιάχτηκε λίγο.

«Ε με τι; Με φυσοκάλामα; Και βέβαια με όπλα».

«Με σφαίρες; Μπορεί να γίνει κανένα ατύχημα και να μπλέξουμε».

«Σύνελθε, μικρέ. Τι είμαστε; Παιδιά; Πρέπει να είμα-

στε έτοιμοι για όλα. Λοιπόν, κάνω πως παραβλέπω την παρατήρησή σου και συνεχίζω. Τη στήνουμε στην τράπεζα χαράματα και οπλισμένοι. Περιμένουμε τον πρώτο υπάλληλο να...»

Αυτός με την τσίχλα διέκοψε πάλι τον συνομιλητή του. «Χαράματα; Όταν λες χαράματα; Πριν τις εννιά το πρωί;»

«Όταν λέω χαράματα, εννοώ πριν χαράξει ο ήλιος».

«Τι να χαράξει ο ήλιος;»

Ο άντρας που δε μασούσε τσίχλα κοίταξε απότομα στα μάτια τον άντρα που μασούσε τσίχλα. Ο δεύτερος μαζεύτηκε και κατάπιε τα σάλια που του είχε φέρει στο στόμα το μασούλημα της τσίχλας.

«Θα είμαστε έξω από την τράπεζα οπλισμένοι πριν ξημερώσει. Σχεδόν νύχτα...»

«Μα ποτέ δεν έχω ξυπνήσει τόσο πρωί. Θα σκουντουφλώ από τη νύστα. Δε θα μπορώ να λειτουργήσω. Πόσο μάλλον να κάνω και ληστεία. Δεν μπορούμε να το κάνουμε μεσημεράκι, την ώρα που φεύγουν οι υπάλληλοι; Είναι ανάγκη να το κάνουμε πρωί, την ώρα που έρχονται;»

Ο άντρας που δε μασούσε τσίχλα έσφιξε νευρικά τα χέρια του. Πήρε βαθιά ανάσα και απάντησε με αυστηρό ύφος, δείχνοντας πως δε σηκώνει αντιρρήσεις: «Ναι, είναι ανάγκη να γίνει πρωί. Το πρωί δεν υπάρχει πολλή κίνηση. Θα είναι μέσα Αυγούστου και η κίνηση στους δρόμους θα είναι ελάχιστη, μηδαμινή. Όλοι θα κοιμούνται τέτοια ώρα. Ενώ το μεσημέρι θα έχει κίνηση. Το καλοκαίρι τα μεσημέρια έχει πάντα κίνηση στα παραθαλάσσια θέρετρα».

«Εντάξει, μια ψυχή που είναι να βγει ας βγει. Θα πιω έναν δυνατό καφέ. Έλα, συνέχισε, έχω αγωνία».

«Ακινητοποιούμε τους υπαλλήλους όταν πάνε να ανοίξουν και μπαίνουμε μαζί τους στην τράπεζα. Αδειάζουμε τα ταμεία. Ανοίγουμε το χρηματοκιβώτιο. Το αδειάζουμε και αυτό. Φεύγουμε με γεμάτους σάκους. Επιβιβάζομαστε στο ταχύπλοο που θα έχουμε κλέψει και ερχόμαστε εδώ, στον φάρο. Κρυβόμαστε εδώ και όταν βραδιάσει βγάζουμε το ταχύπλοο στα ανοιχτά και το βουλιάζουμε για να εξαφανίσουμε τα ίχνη μας. Περιμένουμε να ηρεμήσουν τα πράγματα. Μετά από δυο τρεις μέρες, παίρνουμε τους δρόμους και μη μας είδατε. Τόσο απλό!»

Αυτός με την τσίχλα έδειχνε κάπως προβληματισμένος.

«Τι απορίες έχεις;» ρώτησε αυτός χωρίς τσίχλα.

«Εκεί με τους σάκους με μπέρδεψες. Πού θα τους βρούμε; Στην τράπεζα;»

«Ποια τράπεζα; Ποια τράπεζα, μωρέ; Τους σάκους θα τους έχουμε μαζί μας, από την αρχή».

«Α, καλά. Δεν το είπες από την αρχή και μπερδεύτηκα».

Ο άντρας χωρίς τσίχλα χτύπησε με την παλάμη του το κούτελό του και ύστερα έβγαλε έναν ήχο από το στόμα σαν γλιμίντρισμα αλόγου.

«Εννοείται» είπε. «Έλεγα πως εννοείται ότι θα έχουμε σάκους μαζί μας».

«Δεν ξέρω. Μου κάνει πολύ δύσκολο όλο αυτό... Είσαι σίγουρος ότι θα πετύχει;»

«Σιγουρότατος. Αν ακολουθήσουμε κατά γράμμα το σχέδιο όλα θα πάνε καλά».

Για λίγο έπαψαν να μιλούν και βυθίστηκαν ο καθένας στις σκέψεις του. Ο άντρας χωρίς τσίχλα αναρωτιόταν αν έκανε καλά που διάλεγε αυτό τον άπειρο ληστή για συνεργάτη του. Αλλά και πάλι, αν κάτι στράβωνε, θα μπορούσε να τον παρατήρει στα κρύα του λουτρού και να γλιτώσει το τομάρι του.

Ο ληστής με την τσίχλα έκανε μια τοιχλόφουσκα. Τη φούσκωσε μέχρι που να φτάσει το μέγεθος του κεφαλιού του και, όταν έσκασε, εξέφρασε ακόμη έναν προβληματισμό του.

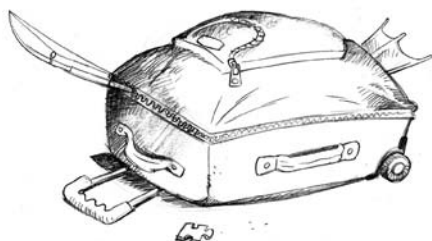
«Τι θα έλεγες να έχουμε ψευδώνυμα για να μπορούμε να επικοινωνούμε χωρίς να λέμε τα πραγματικά μας ονόματα;»

«Ψευδώνυμα;»

«Ναι, εμένα θέλω να με λες Τίγρη. Και εσύ να είσαι ο Λιοντάρης. Που είσαι και ο αρχηγός. Και το λιοντάρι είναι κι αυτό ο αρχηγός της ζούγκλας. Τι λες;»

«Δεν είναι άσχημη ιδέα» είπε ο Λιοντάρης.

Ο Τίγρης χάρηκε που η ιδέα του δεν ήταν άσχημη.

Ο από μηχανής θεός

Ο ΑΓΗΣ είχε επιστρατεύσει δύο βαλίτσες. Η μία ήταν ξέχειλη και είχε δύο μπάλες, σωσίβια, βατραχοπέδιλα, σανδάλια, ένα κανονικό (και όχι πλαστικό) φτυάρι, απόχη, καλάμι και σύννεργα ψαρέματος, δύο λογοτεχνικά βιβλία που τα είχε αδιάβαστα από το περσινό καλοκαίρι, εννέα κόμικς (τα οχτώ από αυτά με ήρωα τον Μπάτμαν), μία φορητή κονσόλα για βιντεοπαιχνίδια μαζί με όλες τις καινούριες δισκέτες που είχε αγοράσει γι' αυτή, τρία επιτραπέζια, ένα παζλ με 999 κομμάτια, μία ψάθα και μία πετσέτα θαλάσσης, ένα νεροπίστολο μικρό και ένα τύπου μπαζούκας. Η βαλίτσα αυτή, που ήταν και η πιο μεγάλη, έκλεινε με το ζόρι και τα πράγματα ασφυκτιούσαν. Η άλλη βαλίτσα ήταν σχεδόν άδεια. Προοριζόταν για τα ρούχα, πράγματα λιγότερο σημαντικά για τον Άγη. Το μόνο που είχε βάλει μέσα ήταν η ποδοσφαιρική του ενδυμασία. Με τα υπόλοιπα θα ασχολούνταν η μητέρα του, που ήταν η ειδικός σε αυτά τα θέματα.

Ο Άγης ετοιμαζόταν να φύγει για διακοπές με τους γονείς του. Είχε ξεμείνει μόνος του στην Αθήνα. Και βαριόταν του θανάτά. Όλοι του οι φίλοι είχαν φύγει και

παραθέριζαν. Η πόλη άδειαζε σιγά σιγά. Πλησίαζαν τα μέσα του Αυγούστου. Ο Άγης μετρούσε μέρες για να φύγει κι αυτός. Θα πήγαιναν στα Κύθηρα. Είχε βρει στον χάρτη την τοποθεσία του νησιού, είδε αρκετές φωτογραφίες από το σημείο όπου θα έμεναν και του φαινόταν πολύ όμορφο μέρος για διακοπές. Το ξενοδοχείο που θα τους φιλοξενούσε ήταν δίπλα στη θάλασσα και είχε πισίνα. Σκεφτόταν τις βουτιές από τον βατήρα και ανατρίχιαζε από προοσμονή. Και σκεφτόταν τη συμβουλή του φίλου του Βαγγέλη: να μην κατουρήσει στην πισίνα γιατί το νερό θα γίνει κόκκινο και ο ίδιος θα γίνει ρεζίλι. Ας είναι, η θάλασσα ήταν δίπλα.

Τον ερχόμενο Σεπτέμβρη ο Άγης θα γινόταν δέκα χρόνων και ήταν μοναχοπαίδι. Οι γονείς του ήταν ο κύριος Μίμης και η κυρία Άννα. Δούλευαν και οι δύο ως αναλυτές σε μια εταιρεία που έκανε οικονομικούς ελέγχους σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Είχαν καλές και υπεύθυνες θέσεις, πράγμα που απαιτούσε πολλή δουλειά. Τη φετινή χρονιά είχαν κουραστεί αρκετά. Είχαν τεθεί κάποια δύσκολα θέματα που απαιτούσαν ατελείωτες εργατοώρες εξαντλητικής δουλειάς πάνω από νόμους, λογιστικά βιβλία και πίνακες με αριθμούς. Περίμεναν και οι ίδιοι πώς και πώς τις καλοκαιρινές διακοπές. Λίγος χρόνος ξεγνοιασιάς και ηρεμίας δίπλα στη θάλασσα με τον γιο τους.

Προς μεγάλη τους απογοήτευση, το όλο θέμα στράβωσε. Ένα σημαντικό ζήτημα προέκυψε στη δουλειά, κάποιο μεγάλο οικονομικό σκάνδαλο πολλών εκατομμυρίων. Και οι άδειες ανακλήθηκαν.

«Τι;» Ο Άγης άρχισε να φουντώνει.

«Άγη μου, καλέ μου, προσπάθησε να καταλάβεις. Ο μπαμπάς και η μαμά δεν μπορούν να πάρουν άδεια. Πρέπει να ακυρώσουμε τις διακοπές μας. Θα πάμε άλλη φορά, κάπου αλλού» του είπε η κυρία Άννα όσο πιο γλυκά μπορούσε.

Για να του το ανακοινώσουν του είχαν παραγγείλει σουβλάκια, και αφού τα τσάκισε, του έφεραν μπροστά του και ένα μπουλ παγωτό παρφέ σοκολάτα που το έγλειψε στην κυριολεξία, αμέριμνος, πανευτυχής για την απλή, βουτυράτη σοκολατένια γεύση που του γαργαλούσε τον ουρανίσκο, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα ότι παιζόταν μια σκευωρία εις βάρος του. Οι γονείς του ήθελαν να τον καλοπιάνουν. Αλλά δεν κατάφεραν και πολλά.

«Τι;» Ό Άγης άρχισε να κοκκινίζει. Έπαιρνε μικρές κοφτές ανάσες και ξεφυσούσε τον αέρα από τη μύτη. Τα χέρια του έτρεμαν. Δάγκωνε το κάτω χείλος του.

«Άγη μου, όπως ξέρεις με τη μαμά κάνουμε μια απαιτητική δουλειά. Και πολλές φορές χρειάζεται να δουλεύουμε λίγο παραπάνω. Έχει γίνει κάτι πολύ σοβαρό και δε θα μπορέσουμε να πάρουμε άδεια. Δεν είναι ότι δε θέλουμε, αλλά δε μας αφήνουν. Εσύ είσαι μεγάλο παιδί και θα καταλάβεις. Έτσι δεν είναι;» είπε κι ο μπαμπάς δείχνοντας με ένα πλατύ χαμόγελο την οδοντοστοιχία του.

«Τι;» φώναξε ο Άγης τόσο δυνατά που έγδαρε τον λαιμό του. Ένα χελιδόκι που καθόταν στο περβάζι του παραθύρου τους πέταξε μακριά.

«Λεβέντη μου, στεναχωριόμαστε κι εμείς όσο κι εσύ. Ούτε για μας είναι εύκολο. Και λυπόμαστε πολύ που δεν

μπορούμε να σε πάμε κάπου. Αλλά δε γίνεται να λείψουμε από τη δουλειά. Αν θες, μπορούμε να πάμε την Κυριακή μια εκδρομή εδώ κοντά. Θα σου έλεγα να φεύγαμε το Σαββατοκύριακο, αλλά ακόμη και αυτό ίσως να μην είναι εφικτό. Υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα να φέρουμε δουλειά και στο σπίτι, ακόμη και να πάμε από το γραφείο. Καταλαβαίνεις, αγόρι μου, έτσι δεν είναι;» είπε η κυρία Άννα.

Ο Άγης δεν απάντησε. Κοιτούσε μία τον μπαμπά του και μία τη μαμά του με πρόσωπο στραβωμένο από το πικρό ποτήρι που δοκίμαζε.

«Θα μας συγχωρούσες αν σου κάναμε δώρο ένα βιντεοπαιχνίδι για την κονσόλα σου; Όποιο κι αν διαλέξεις;» ρώτησε ο μπαμπάς.

Ο Άγης πρώτα γρύλισε και ύστερα φώναξε:

«Θέλω να πάω διακοπές!»

Στη συνέχεια σηκώθηκε από το τραπέζι και κλείστηκε στο δωμάτιό του.

Οι γονείς έμειναν να κοιτιούνται. Πήγε καλύτερα από ό,τι περίμεναν. Δεν είχε σπάσει τίποτα.

«Άγη μου, είσαι καλά; Είσαι ακόμη θυμωμένος; Άγη μου, η μαμά ανησυχεί. Δεν είναι πράγματα αυτά».

Η κυρία Άννα είχε γυρίσει από τη δουλειά και τον είχε βρει ακόμη κλεισμένο στο δωμάτιό του. Το πρωί πριν φύγει του είχε αφήσει στο τραπέζι της κουζίνας έναν δίσκο με γάλα, πορτοκαλάδα, φρουγανιές με μέλι, κι εκείνος δεν είχε αγγίξει τίποτα. *Ενδέχεται να έχει απόθεμα*

με μπισκότα στο δωμάτιό του για τέτοιες ώρες, σκέφτηκε η μητέρα του.

Η κυρία Άννα χτύπησε επίμονα την πόρτα, λέγοντας μαλακά το όνομα του γιου της. Η απάντηση ήρθε σε ένα χαρτί που πέρασε κάτω από την πόρτα. Το χαρτί έγραφε: *Αφήστε με ήσυχο.*

Η μαμά του το διάβασε και του μίλησε με ανήσυχο ύφος σκύβοντας το πρόσωπό της στη χαραμάδα της πόρτας:

«Θα πεινάς. Είσαι από χθες κλεισμένος στο δωμάτιό σου. Δεν είναι σωστό. Θα πάθεις τίποτα».

Ένα καινούριο σημείωμα πέρασε κάτω από την πόρτα: *Δεν έχω όρεξη, δεν πεινάω, δε θέλω να φάω.*

Η μαμά του διάβασε το μήνυμα και αναστέναξε.

Και ύστερα ένα άλλο μήνυμα βγήκε κάτω από την πόρτα: *Δέχομαι να φάω μόνο σουβλάκια.*

Και μετά ξανά ένα: *Με τζατζίκι.*

«Δεν έχει άδικο να γκρινιάζει και να διαμαρτύρεται έτσι. Τον έχουμε κλεισμένο εδώ όλο το καλοκαίρι. Είναι μόνος του. Όλοι του οι φίλοι έχουν φύγει και δεν έχει κανέναν. Όλη μέρα κάθεται μέσα στο σπίτι. Βλέπει τηλεόραση και παίζει βιντεοπαιχνίδια. Έχει δικίο να θέλει να πάει κάπου» είπε η κυρία Άννα στον σύζυγό της.

Κάθονταν στο γραφείο τους. Είχαν μπροστά τους από μια κούπα καφέ και δούλευαν ο καθένας στον φορητό υπολογιστή του για την υπόθεση που τους είχε χρεωθεί.

«Τον καταλαβαίνω. Είναι παιδί και θέλει να χαρεί το

καλοκαίρι του. Ακόμη κι εγώ θέλω να το χαρώ, αλλά προέκυψε αυτή η βλακεία τώρα που μας έχει δεσμεύσει. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι. Άσ' τον λίγο ακόμη. Θα ηρεμήσει. Θα τον πάμε καμιά βόλτα την Κυριακή να ξεχαστεί» είπε ο πατέρας του Άγη χωρίς να πάρει το βλέμμα του από την οθόνη του.

«Ξέρεις τι σκεφτόμουν; Αν τον στέλναμε στους γονείς μου;»

«Στους γονείς σου; Μα είναι μεγάλοι άνθρωποι. Θα τους αναστατώσει. Ο Άγης θα θέλει να τρέχει από δω κι από κει. Θα ζητάει κάθε μέρα να κατεβαίνει στη θάλασσα. Να κάθεται στην αμμουδιά με τις ώρες. Δε νομίζω να τα βγάλουν πέρα με τον μικρό» απάντησε ο κύριος Μίμης με την περισσότερη από την προσοχή του στραμμένη σε έναν πίνακα με νούμερα.

«Δεν έλεγα μόνο του».

«Αλλά;»

«Αν τον στέλναμε με τον θείο του;»

Ο κύριος Μίμης τώρα σήκωσε το βλέμμα του από την οθόνη του υπολογιστή και κοίταξε με καχύποπτα μάτια τη γυναίκα του.

«Τον Χάρη;»

«Γιατί όχι; Οι γονείς μου θα προσέχουν τον μικρό όσο θα είναι στο σπίτι. Η μαμά μου θα ασχολείται με το φαγητό του και ο παππούς θα τον πηγαίνει βόλτες. Και ο Χάρης θα έχει τον νου του όταν είναι στη θάλασσα. Ή όταν βγαίνει για παιχνίδι».

«Την τελευταία φορά που δώσαμε τον Άγη στον Χάρη να τον πάει στο γήπεδο, τον έχασε και βρέθηκε στη

γραμμή του γηπέδου να πετάει μπάλες στον αγωνιστικό χώρο όταν η μπάλα έβγαινε πλάγιο».

«Γίνεσαι κακός. Δεν τον έχασε, απλώς τον βοήθησε να πηδήσει τα κάγκελα για να κατέβει στον αγωνιστικό χώρο. Σκέφτηκε πως θα ήταν εμπειρία για τον μικρό».

«Θυμάσαι τότε που λείπαμε και ήταν να τον προσέχει και έβαλε φωτιά στην κουζίνα προσπαθώντας να του ζεστάνει το γάλα;»

«Δεν έφταιγε ο Χάρης. Ο ηλεκτρολόγος είχε πει πως ήταν πολύ παλιά η κουζίνα και αργά ή γρήγορα αυτό θα συνέβαινε. Μίμη, ο Άγης έχει μεγαλώσει, δεν είναι πια παιδί. Αν έχει ανάγκη από κάτι ξέρει να το ζητήσει. Οι γονείς μου δε θα κουραστούν. Είναι χαρά τους να νταντεύουν τον μικρό. Και ο Χάρης είναι πιο ώριμος απ' ό,τι νομίζεις. Ξέχασες, μου φαίνεται, τότε που είχε κλειστεί ο μικρός με πνευμονία στο νοσοκομείο πόσα βράδια είχε ξενυχτήσει μαζί του».

«Και έκανε καμάκι στις νοσοκόμες».

«Άλλο αυτό» είπε η κυρία Άννα μην μπορώντας να κρύψει ένα πονηρό γελάκι.

«Δεν ξέρω» είπε ο κύριος Μίμης αναστενάζοντας. Πήγε να πει και κάτι άλλο, αλλά ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Ο Χάρης. Μιλήσαμε στο τηλέφωνο και του εξήγησα πώς έχει η κατάσταση. Μόλις του είπα τη σκέψη μου να πάνε στο χωριό και να περάσουν μαζί λίγες μέρες, ενθουσιάστηκε. Τα πηγαίνει πολύ καλά με τον μικρό».

«Δε θα έπρεπε να το συζητήσεις πρώτα μαζί μου;»

«Έλα τώρα. Και μην αρχίσεις να του κάνεις υποδείξεις» είπε η κυρία Άννα και σηκώθηκε να του ανοίξει.

Μα αυτός είναι αχαΐρευτος και μέγας γκαφατζής, σκέφτηκε ο κύριος Μίμης αλλά συγκρατήθηκε και δεν είπε τίποτα. Πήγε στο καθιστικό να διαπραγματευτεί τους όρους με τους οποίους θα έδινε τον γιο του.

Ο Άγης ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και κοιτούσε το ταβάνι. Δεν είχε όρεξη να παίξει βιντεοπαιχνίδια ούτε να διαβάσει κόμικς. Δεν είχε όρεξη να κουνηθεί από το στρώμα. Ένωθε ηττημένος. Σκεφτόταν τη φάτσα των συμμαθητών του τον Σεπτέμβρη, όταν θα άνοιγαν τα σχολεία, που θα ήταν μαυρισμένη, σκεφτόταν τους φίλους του που θα αφηγούνταν με σουπερουάου εκφράσεις τα σκηνικά από τις καλοκαιρινές τους διακοπές και του ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι. Έτρεμε στην ιδέα. Του φαινόταν αβάσταχτο και κρύος ιδρώτας τον έλουζε. Δεν μπορούσε να το αφήσει έτσι. Κάτι έπρεπε να κάνει. Μια ιδέα ήταν να πάει στην κουζίνα, τάχα μου για να πει νερό, να κλαίει με λυγμούς, να σκουπίζει τα μάτια του και να αρνείται να κοιτάξει τη μαμά του. Κάτι μπορεί να κατάρφερνε έτσι. Κάνα διημεράκι σε κάνα κοντινό νησί ή κάνα δωράκι σπέσιαλ. Με το κλάμα είχε καταφέρει ως τώρα πολλά στη ζωή του.

Ο χτύπος της πόρτας επιτάχυνε το σχέδιό του.

«Δεν είμαι εδώ για κανέναν!» είπε με λυγμούς.

«Άγη; Τι έχεις, παιχταρά μου;»

«Θείε Χάρη!» φώναξε ο Άγης και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Πλησίασε προς την πόρτα. Δεν έκλαιγε πλέον. Είχε χαρεί.

«Τι έγινε; Παιχταρά μου; Τι τρέχει; Τι σου έκαναν;»
Ο Άγης κόλλησε το πρόσωπό του στην πόρτα για να τον ακούσει καλά ο θεός του.

«Άσε, θείε. Πού να σ' τα λέω. Ήταν να πάμε διακοπές, ήταν όλα κανονισμένα και ξαφνικά πλάκωσε μια σοβαρή και επείγουσα δουλειά στον μπαμπά και τη μαμά και θα μείνω εδώ».

«Αυτό μου ακούγεται χάλια».

«Άσε, θείε. Σούπερ χάλια».

«Κι αν πηγαίναμε μαζί στον παππού και τη γιαγιά λίγες μέρες;»

«Ναι, ρε θείε, σιγά μη με αφήσουν».

«Κι όμως. Αυτοί μου το πρότειναν».

Ακούστηκε η κλειδαριά που ξεκλείδωνε. Η πόρτα άνοιξε σιγά σιγά και η ογκώδης φιγούρα του θείου Χάρη γέμισε το οπτικό πεδίο του Άγη. Κάλυπτε σχεδόν ασφυκτικά το εμβαδό κάτω από την κάσα. Όχι τόσο ως προς το ύψος, αλλά και ως προς το πλάτος. Ο θεός Χάρης ήταν λιγουλάκι χοντρούλης. Τα γεμάτα μάγουλά του κρύβονταν κάτω από μούσια και τα μαλλιά του ήταν ατίθασα, όλο τσουλούφια, μύτες και φράντζες, μονίμως τσακωμένα με την τσατσάρα. Φορούσε ένα χαβανέζικο πουκάμισο, βερμούδα και σανδάλια ορειβασίας. Όπως πάντα ο Άγης τον βρήκε πολύ κουλ.